

Co mne život naučil

(Svámi Šivananda)

Překlad Zdeněk Jaroš

Bylo to, řekl bych, jaksi zábleskem, že jsem došel k závěru v časném svém mládí, že lidský život nebyl úplný s jeho pozoruhodnými činnostmi, až zde bylo něco nad lidským vnímáním ovládající a řídící vše, co bylo viditelné.

Mohu směle říci, že jsem počal vnímat skutečnosti za tím, co nazýváme „životem na zemi“. Neklidná a horečnatá starostlivost, jež charakterizuje obyčejnou lidskou existenci zde, svědčila o vyšším cíli, jehož má být jednoho nebo druhého dne dosaženo.

Když se člověk stane zapleten do sobeckosti, lakoty, chťiče a záští, přirozeně zapomíná, co je pod jeho kůží. Materialismus a skepticismus svrchovaně vládnou. Stane se podrážděn malými věcmi a počne přicházeti pod jejich nátlak. Zkrátka, člověk jest neklidný. Lékařské povolání mi poskytlo dostatečný důkaz utrpení tohoto světa. Nalezl jsem konkrétní důkaz velkého výroku: SARVAM DUHKHAM VIVEKINAH – tomu kdo rozeznává, jest vše jevové (fenomenální) zatíženo bídou (trampotou).

Nový zrak

Byl jsem požeňán novým zrakem a perspektivou. Byl jsem hluboce přesvědčen, že zde musí být místo – sladký domov původní slávy a čistoty a božské nádhery – kde absolutní jistota, dokonalý mír a štěstí mohou být zakoušeny (požívány) provždy. Ve shodě s tvrzením Šruti (Písma), zřekl jsem se světa, a pocítil, že jsem náležel celému světu.

Období tuhé sebekázně a pokání obdařilo mně dostatečnou silou, abych se pohyboval bez úrazu mezi proměnami jevu světa, a počal jsem pociťovat, jaké velké dobro by bylo (prokázáno lidstvu), kdybych se s tímto novým zřením rozdělil s každým a se všemi. Nazval jsem nástroj mé práce: Společnost božské života (Divine Life Society).

Kromě toho, rušné události během minulých desetiletí měly svůj vliv na všechny prozíravé lidi. Hrůzy první světové války a možné světové katastrofy, a následující utrpení, dotkly se mysli lidí. Nebylo obtížné vidět, že bolesti lidstva byly většinou způsobeny jeho vlastními skutky. Probudit člověka k jeho bludům a pošetilostem a přiměti ho, aby napravil své způsoby (cesty), aby mohl použít svého života pro dosažení hodnotnějších cílů, objevilo se jako naléhavá potřeba doby. Jako odpověď na tuto potřebu viděl jsem zrození Mise Božského Života krátce před druhou světovou válkou s úkolem vyproštění člověka ze sil (moci) nižší přirozenosti a jeho povznesení k vědomí jeho pravého vztahu k vesmíru. Toto je práce probuzení (zburcování) náboženského vědomí, vědomí podstatné božskosti člověka.

Jaké jest moje náboženství?

Ne pouhým argumentem nebo diskusí může být náboženství učeno nebo pochopeno. Ne předpisy nebo zákony učení můžete někoho učinit zbožným (náboženským). Vyžaduje to zvláštního pokání s vlastním rozsáhlým okolím, způsobivosti pociťovat nejhlubší stejně dobře jako nejrozsáhlejší, pravou sympatii s tvorstvem. Náboženství jest žití, ne mluvení nebo ukazování. Tvrdím, že jakékoli je náboženství člověka, kdokoli je zbožňovaným prorokem, kterýkoli jazyk nebo země, jakákoliv doba nebo kulturní pozadí, člověk může být náboženským, je-li vybaven pravým závěrem onoho posvěceného termínu – tapas, který v podstatě znamená nějaký tvar sebekontroly uvedené do praxe v denním životě v rozsahu možném pro toho, kdo je v obklíčení a za okolností, ve kterých se člověk nalézá.

Tvrdím, že skutečné náboženství jest náboženství srdce. Srdce musí býti očištěno nejprve. Pravda, láska a čistota jsou základem skutečného náboženství. Kontrola nad nižší přirozeností, přemožení mysli, pěstování ctností, služba lidstvu, dobrá vůle, družnosti a přátelství, tvoří základní nauky pravého náboženství. Tyto ideály jsou obsaženy v zásadách Společnosti božského života, a snažím se je učit především příkladem, který považuji za důležitější než všechny předpisy.

Pochodeň Božského Života

Moderní myslitel nemá ani čas ani trpělivost provádět drsnou askesi (tapas) neboli přísné náboženské cviky; a tyto mnohé byly i odkázány (vyloučeny) do oblasti pověry. Aby byl dán přítomné generaci užitek (dobrodiní) skutečného tapasu v opravdovém náboženském smyslu, aby ji byl odhalen jeho skutečný význam a aby byla přesvědčena o jeho významu a účinnosti, pozdvihl jsem pochodeň Božského Života, který jest soustavou náboženského života vhodného pro všechny, který může býti praktikován stejně tak poustevníkem jako hospodářem, a který je srozumitelný stejně dobře učenci jako venkovanu (sedlákovi), v jeho odlišných stupních a fázích.

Toto jest náboženství, které není nic jiného, než to, co jest podstatné, aby poskytlo smysly denním povinnostem lidské bytosti. Význam Božského Života je v jeho jednoduchosti a použitelnosti v každodenních záležitostech obyčejného člověka. Je bezpodstatné, zda člověk jde do kostela nebo do mešity nebo do chrámu, aby obětoval své modlitby, poněvadž všechny modlitby jsou slyšeny jedním.

Průměrný hledač Pravdy jest často oklamán vrtochy své mysli. Osoba, která přijímá duchovní stezku, jest zmatena před tím, kdo postupuje na své cestě dobře, a je přirozeně pokoušena, aby polevila ve svém úsilí na poloviční cestě.

Mnohé jsou jámy, leč ti, kdož se vytrvale lopotí, zajisté dosáhnou cíle života, který jest universální bytí, poznání a blaho. Ve všech svých spisech jsem kladl velký důraz na ukáznění navenek směřujících smyslů, na přemožení mysli, očištění srdce, a dosažení vnitřního míru a síly, jak jest přiměřené různým stupňům ve vývoji.

Tajemství pokroku

Naučil jsem se, že je nejpřednější povinností člověka naučiti se dávatí – dávatí v lásce, dávatí nazbyt, dávatí s láskou, dávatí bez očekávání následku /dobročinná mentální dispozice a odpouštění jsou též dáváním/, poněvadž dáváním se nic neztrácí, leč naopak, dárci jeho dáno nazpět mnohonásobně (více). To je tajemství postupu (pokroku) mého poslání (Mise). Dobročinnost není pouhým aktem obětování jistých hmotných statků, neboť dobročinnost jest neúplná bez dobročinnosti smýšlení, dobročinnosti citu, dobročinnosti porozumění a ocenění (odhadu) a postojem k ostatním: **Dobročinnost jest sebeobětování na různých úrovních bytosti (člověka), bez marnivosti sebeobětování.** Dobročinnost v nejvyšším smyslu chápu jako ekvivalent džánajádžny (oběti svatého vědění).

Podobně považuji dobrotu bytosti a konání za skálopevný základ života. Dobrotu míním schopnost cítit s ostatními, a žít a cítit bez překážení ostatním, a býti v postavení jednání způsobem, který nikomu neubližuje, a zde poznáme, že i myšlenka nebo posunek tvoří činnost. Domnívám se, že býti skutečně dobrý v nejnižších hlubinách srdce, není vůbec snadné, ačkoliv se to zdá jednoduché jako nauka. Je to jedna z nejkrušnějších věcí na zemi, ledaže by byl člověk k sobě upřímný.

Moje filosofie

Pro mne není žádný fyzický svět. Co vidím, spatřuji jako slavný projev Boha. Raduji se, když spatřuji Skutečnost s „tisíci hlavami a tisíci očima a nohama“ (sahasrasirsha purusha). Když sloužím lidem, nevidím lidi, ale Jeho, jehož jsou údy. Učím se pokoře před Mocnou Bytostí, jejíž dech dýcháme a jejíž radostí se radujeme. Nedomnívám se, že je zde cokoli více k učení nebo naučení. Zde je jádro náboženství, trest filosofie, které každý skutečně potřebuje.

Filosofie jíž hájím není žádná snová, subjektivní svět popírající nauku o klamu, ani hrubý svět utvrzující teorie smyslů zbaveného omezeného lidství. Je to fakt božství vesmíru, nesmrtelnosti duše člověka, a jednoty stvoření s Absolutnem, co pocítuji jako jedinou nauku zasluhující nejvyšší vážnosti (pozornosti). **Jedna Skutečnost se zjevuje jako rozmanitý vesmír na všech plánech svého projevení, a proto uchazeč (žák) má vzdávat úctu nižším projevům prve než vstoupí do vyšších.**

Bezvadné zdraví, jasné pochopení, hluboké vědění, mocná vůle a mravní čistota jsou všechny nutné součásti procesu uskutečnění ideálu lidstva jako celku. Vpraviti se, podrobiti, přizpůsobiti, viděti Boha ve všem, snažiti se přeměnit zlo v dobro, a účinně použití všechny principy přírody v procesu vývoje k Sebeuskutečnění podél stezky doplňujícího podrobení lidských sil a schopnosti, jsou některé z hlavních činitelů, které staví pravou životní filosofii.

Pro mne filosofie není pouhou láskou k moudrosti avšak živoucí zkušeností a živoucím jejím držením. Ve všech svých článcích jsem předepsal metody pro přemožení a ovládnutí fyzických, vitálních, mentálních a intelektuálních vrstev vědomí, aby bylo možno začít se sádhanou pro sebezdokonalení. Ti, kteří zdokonalili sebe, jsou sarv-a-bhuta-hite ratah (mající na zřeteli blaho všech bytostí).

Moje krédo

Spatřovati Boha v každém jméně a tvaru, pocítovati Ho všude, za všech dob a ve všech okolnostech života, viděti, slyšeti, chutnati a pocítovati vše jako božské, jest mé krédo. Spočívaje v takové jednotě, používati rukou, mysli, smyslů a těla ke službě lidstvu, ku zpívání jmen Pána, pro povznesení žáků (devotees), pro dávání instrukcí upřímným uchazečům a rozšiřování (rozsévání) duchovního poznání po celém světě, jest mým krédem, chcete-li to tak nazvati.

Býti kosmickým přítelem a dobrodincem, bratrem chudého, opuštěného, bezmocného a padlého, jest mé krédo.

Je mým svatým krédem sloužiti nemocným osobám, ošetřovati je s péčí, sympatií a láskou, těšiti sklíčené, vlévatí sílu a radost do všech, pocítovati jednotu s každým a se všemi, a zacházeti se všemi s pochopením a laskavostí. V mém krédu není ani venkovanů ani kapitalistů, ani žebráků ani císařů, ani mužské ani ženské, ani učitelů ani žáků. Miluji žití, pohybovati se a míti své bytí v této říši doplňující jednoty se všemi....

Přespáno ze samizdatu z pozůstalosti Zdeňka Jaroše, překlad z blíže neurčeného zdroje.

**TENTO TEXT JE URČEN POUZE PRO SOUKROMÉ STUDIUM.
PROSÍME, AKCEPTUJTE TO.
DĚKUJEME!**

© Zdeněk Jaroš, www.arahat.cz, 2013